

LOVEC DUCHŮ

Derek Meister

Světlo, které zabíjí

FRAGMENT

Lovec duchů

také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lotte Kinskofer – Zločin – Černý sníh

Katrin Stehle – Zločin – Ledové oči

L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

L. J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

L. J. Smith – Temné vize – Odhalení

Derek Meister

Lovec duchů – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LOVEC DUCHŮ

Světlo, které zabíjí

LOVEC DUCHŮ

Derek Meister

Světlo, které zabíjí

 FRAGMENT

*Smutné je, že hlupáci jsou tak sebejistí, zatímco moudří lidé jsou
vždy plni pochybností.*

Bertrand Russell
Britský matematik a filozof

1.

Southend-on-Sea – Essex, Anglie

Díra v plotě vedla do jiného světa.

Ian Boroughs se instinktivně zdráhal prolézt plotem a ocitnout se na staré vojenské základně Royal Air Force, která ležela na kraji města.

Ianova zlá předtucha, to byl jen neurčitý pocit, mnohem jemnější než vítr, který ho studil pod košilí s krátkým rukávem.

Zmiz odsud, Iane. Otoč se.

I tehdy, když tu byl poprvé, se svým psem Zerem, vál od Severního moře chladný vítr a opíral se mu do nahých paží.

I tehdy se ho při pohledu na baráky a ruiny opuštěného letiště zmocnil tíživý pocit, který se mu v hrudi rozrostl v neproniknutelné klubko strachu.

„Co se děje? Snad nemáš strach, Iane?“ Steve, který se blížil s Cathy a Michelle, se přezíravě smál. Vyzbrojen páčidlem a těžkým kladivem se protáhl dírou kolem Iana.

S mocným výkřikem zalomcoval kapitán southsharského ragbyového týmu plotem tak silně, až se dvacet metrů drátu roztrásl. Hlasité hučení způsobilo, že sebou Ian lehce trhl. Odhr-

nul si z čela špinavě blondaté vlasy a obrátil oči v sloup. Proč musel zrovna tenhle idiot jít s nimi?

Byl vlahý červnový večer. Muselo být tak po desáté, protože se slunce pomalu sklánělo za domy přístavního městečka Southend-on-Sea.

Steve mávl na svoji přítelkyni Cathy, blondátou krásku z vedlejší třídy. Bylo jí osmnáct a všechny přivezla na místo svým polorozpadlým fordem. Vnikli sem v pěti, aby vypáčili starý trezor, který před pár dny našel v hangáru Bpm.

Obyčejně se podobných dobrodružství účastnili Ian a Bpm sami, ale Bpmu se líbila Cathyina kamarádka Michelle. Už měsíce se pokoušel domluvit si s ní rande. Nález se ukázal jako dobrá záminka, jak ji konečně dostat na schůzku. Bpmu nevadilo, že o tom řekla Cathy. Koneckonců věděl, že Cathy dost přitahuje Iana. Jen se mu vůbec nezamlouvalo, že s sebou dívky musely vzít zrovna Kapitána Držku Steva.

„Hej, buďte v klidu. Já to udělám,“ pokusil se Steve změkčit úsměvem svoji hranatou, tvrdou bradu. Sebevědomým gestem zvedl páčidlo, pak si přitáhl Cathy a políbil ji. Aniž by dívkám pomohl, protáhl se na druhou stranu, přeběhl startovací plochu a s mocným hulákáním zmizel ve tmě.

Bpm si vytáhl z uší sluchátka od mobilu, poslouchal totiž empétrojeku, podíval se na Iana a zakroutil hlavou. „Hvězdný čas nula-nula-naprosto-beznadějný. Mladická nerozvážnost,“ ušklíbl se. Bpm měl na sobě černé tričko Iron Maiden, na němž zombie Eddie ve výmluvném gestu ukazuje vztyčený prostředníček. Narovnal si výstřední letecké brýle a odkašlal si. „V těch troskách prý straší. A taky tam údajně bydlí bezďáci... Když tě nedostanou strašidla, dostanou tě bezdomovci.“ S přehnanou

galantností podal Michelle ruku, aby jí pomohl prolézt dírou. „Ale já jsem tady. Smím prosit?“

Po Michelle se plotem protáhla Cathy. Na okamžik, než se rozplynul v mořském vzduchu, zachytil Ian závan jejího parfému. Když Cathy prolézala dírou, vyhrnulo se jí tílko. V posledním večerním světle zazářilo její nahé tělo. Už byla skoro na druhé straně, když se najednou otočila a na Iana se usmála. Hnědé oči jí zářily zlatem a Ian měl pocit, že v nich zahlédl jiskru.

Naposled tu byl před pěti lety se Zerem. Ještě si pamatoval, jak namáhavě přetahoval kolo přes prověšené pletivo, aby mohl prozkoumat opuštěné místo. Tehdy studený zimní vítr narážel na osiřelou startovací dráhu a slunce se mnohonásobně odráželo od rozmlácených oken hangáru. Ian projížděl na kole halami a v opuštěných budovách, které se za městem majestátně tyčily jako starodávné ruiny, si hrál se svým irským setrem.

Když se leectvo odstěhovalo, starosta se dlouho a urputně snažil prodat haly LG. Koncern měl v plánu vyrábět tady mobility, ale pak od tohoto záměru upustil. A protože se budovy nedaly pronajmout ani jako obrovské diskotéky, byly odsouzeny k zániku. Teď se v bývalém vojenském prostoru scházeli mladiství, kteří tu pořádali zakázané automobilové závody, zamilované párečky a pár maníků z klubu BMW z Great Wakeringu.

Teskné, tmavé paneláky, pomyslel si Ian. Ve večerním světle vypadaly jako obrovské rakve. Zříceniny na spadnutí. Sedmnáctiletému Ianovi připadaly neforemné hangáry živé – jako by haly s rozmlácenými okny a vytrhanými ocelovými dráty byly nějaká zvířata, která na něj zírala nesčetnými očima.

Před pěti lety sem jen stěží někdo zabloudil. Pár mladistvých hrálo kousek od zbořené věže fotbal. Ian se tady se psem potuloval až do večera, prohlédl si ale jen nepatrný úsek letiště. Zchátralé budovy, věže a kanceláře se mu zdály příliš velké, příliš spletité a příliš hrůzostrašné. Hlavně hrůzostrašné. Když se ohlásila noc a vítr se zapletl do kusů betonu a začal se prát se strhanými plastovými cedulemi, Ian radši odešel.

Nyní stál na šterkové cestičce před plotem znovu a nemohl odtrhnout oči od Cathyiných blondatých vlasů a tílka, pod nímž se jí v posledních paprscích slunce rýsovala prsa. Pohlédl na Bpma, ale kamarád si ho nevšímal. Jako vždycky poslouchal hudbu. Od jeho jedenáctých narozenin to vypadalo, že si sluchátka vyndává jenom na spaní. Ian se musel smát. Bpm nedostal svoji přezdívku neoprávněně. Tak jako jiní potřebovali po ránu kafe, aby se postavili na nohy, Bpma nastartovaly songy s mnoha *beats per minute*.

Než Ian prolezl plotem, ještě jednou se ohlédl. Za ním se tyčily budovy Southendu. čřzachovnice ze štítů a střech. Červené světlo zapadajícího slunce ozařovalo stále stejně špinavě nachové střechy stále stejných domů ve stále stejných ulicích.

„Dávejte pozor, kam šlapete!“ Ian otevřel zrezivělá železná vrata. Vyvalil se na něj pach benzínu a prachu. Když došlápl na zem, zaskřípaly mu pod converskami střepy a kusy omítky. Na kotníkových plátenkách byly bílým fixem namalované postavy z manga. Jenže látka už byla na mnoha místech sedřená a podrážky prošoupané, takže cítil pod nohama každý kamínek.

Kancelářská chodba, kterou někdo prostrčil halou jako krabici od bot, byla ponořená do tmy. Světlo sem pronikalo jen ně-

kolika větracími šachtami a zničenými plastovými deskami ve střeše. Nějaký idiot je musel vymlátit kladivem, protože z nich izolační vlna a kabely vylézaly jako vnitřnosti. Na zdech se rá-dobumělecky projevíli malíři graffiti.

Několik fotek a strhaných plakátů tryskáčů svědčilo o tom, že chodba a přilehlé kanceláře bývaly kdysi obydlené. Železné dveře vedly do tří prázdných kanceláří, bývalé jídelny a zpustlé šatny. Vypadalo to, že dveře jsou většinou pokřivené a zrezivělé.

Za chlapci šly Michelle a Cathy, volaly na Steva, ale nedostaly žádnou odpověď. Ianův nepříjemný pocit s každým krokem sílil a on doufal, že si Steve dělá jen hloupou legraci.

Měli bychom jít. Zapomeneme na trezor. Opravdu v něm nic není.

„Michelle?“ Bpm si vytáhl sluchátka z uší. „Tamhle vpředu je ten trezor.“ Ukázal na otevřené dveře po pravé straně chodby. Místnost se utápěla v naprosté tmě.

„Kde je Steve?“ zeptala se Cathy.

„Nejspíš někde hulí,“ odsekl Ian nervózně a postavil se vedle Bpma. Jeho kamarád právě předváděl Michelle svoji novou hračku, kterou dostal od táty minulý týden k sedmnáctinám.

Sto dvacet sedm funkcí a dá se s tím i telefonovat, chlubil se Bpm a ještě na diskotéce Ianovi ukázal, jak lze v mobilu bez problémů surfovat na internetu. Od té doby, co si Bpmova matka před třemi lety sbalila na Vánoce kufry, se mu otec snažil dělat radost štědrými dárky.

Bpm si posadil letecké brýle do černých vlnitých vlasů a na mobilu zapnul dotykový displej. Zmáčkl pár kláves a triumfálně podal mobil Michelle.

„Stiskni volat!“ Michelle se zmateně podívala na Iana, ale pak udělala, co jí řekl. Slabý paprsek světla pronikl tmou. Odhalil prach v předsíni a posvítíl na sprchy pro bojové piloty kousek před nimi. Teď se v nich hromadily špinavé autobaterie.

„Funkce baterka. Bomba.“ Bpm položil Michelle ruku kolem pasu a vedl ji místností. „Mobil, baterka, internetový prohlížeč, e-mail a zrcátko na líčení. Jednoduše geniální!“

Až moc dokonale, pomyslel si Ian. Bpm popadl starý automat na kolu a s hlasitým skřípěním ho odtáhl stranou. Za autem se objevil trezor velikosti mikrovlnky. Měl poškrábaný lak a heslový zámek byl zničený. Vypadalo to, že se do sejfu pokusil dostat už někdo před nimi.

Michelle si se zaujetím dřepala na zem. „A ty si myslíš, že to otevřeš kladivem?“

Bpm se přemýšlivě podrbal na bradě. „Hm, uvidíme. Až Steve vymlátí volné šrouby, můžu to zkusit.“ Se smíchem se svalil k Michelle a z kapsy ošoupané olivově zelené bundy vyčaroval dvě plechovky piva.

Ian se ohlédl po Cathy, ale ta už zmizela za dalším rohem. „Najdu Steva. Může to ale trvat dýl,“ zavolal na Bpma. Bpm přikývl a tajně mu naznačil, že *perfektní*.

Ian se vydal za Cathy a za zády mu zněl smích Bpma a Michelle. Přál kamarádovi hodně štěstí, jenže Bpm většinou každé nadějně rande na poslední chvíli pokazil nějakou neapnou hláškou.

Ian opatrně postupoval dál do tmy. Zapomněli si s sebou vzít baterky. Vlastně tu chtěli být o dvě hodiny dřív, ale Cathyin rozpadlý ford vpůli cesty vypověděl službu a museli ho tlačit až k nejbližší benzinové stanici.

Ian se v bílém tričku třásl zimou. Cyklistickou bundu bohužel nechal na zadním sedadle auta.

„Cathy?“

Těch pár oken bylo zatlučených nebo zazděných, takže nemohl vidět, kde chodba končí. Větracími šachtami už dovnitř nepronikalo žádné světlo. Ian upřeně zíral do tmy. Kolem přvrženého grilu se válelo pár bas od piva.

Za rozpadlou skříní se chodba větvila. Ian usoudil, že se Steve schovává v tmavém koutě. „Přestaň dělat blbosti. Potřebujeme to páčidlo a kladivo.“ črčeptal, aniž by věděl proč. Pomalu zabočil za roh a zadržel dech. Steve nikde. Kapitán Držka nejspíš bloumal někde jinde. Po dobrých pěti metrech ústila chodba do ocelových dveří, které vypadaly poměrně zachovale.

Ian se zaposlouchal, měl dojem, že slyší kroky. Ale ten klapot vydávaly jen vzdálené kapky.

KAP – KAP – KAP – KAP – KAP – KAP – KAP – KAP – KAP...

Možná se Bpmu pro jednu podařilo mlčet a válel se s Michelle pod sprchami bojových pilotů.

Má ta základna vůbec ještě přívod vody? To není moc pravděpodobné. Ale pokud tu nekape voda, tak co?

„Cathy?“ Ian došel k ocelovým dveřím. Sáhl na kliku a ucu-kl. Klikla byla ledová. Chvilí se zdráhal dveře otevřít, ale pak je vší silou rozrazil.

Studený zápach dílny. Ian potřeboval chvíli, aby se zorientoval. Najednou měl pocit, že stojí venku.

Hala byla vyšší než třípatrový dům a delší než řadový domek, ve kterém Ian bydlel. Plechová střecha byla na mnoha místech vylámaná. Kolem něj stály vraky aut. Za bednami plnými

Když tě nedostanou duchové, dostanou tě bezdomovci.

Už se chtěl otočit a vrátit se do chodby, když se ho zmocnil pocit, že slyší jakýsi zvuk.

Namlouvá si to, nebo po rezavém plechu brány hangáru kloužou prsty?

Praskání sílilo. Jednotlivá PLÁC a PLESK a CVAK se slila do jediného vysokého šumění a nakonec přešla v kvílení.

Viiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii
iiiiiiiiiiiiiiiiP...

Odkud ten zvuk vychází? Z bran vysokých jako dům, které vedly na startovací plochu, nebo z boku, kde ve stínu stropu viselo pět mrtvých jeřábů? Rovnoměrně a pronikavě naplňovalo kvílení letní vzduch v hangáru, ale Ianovi se nedařilo určit jeho zdroj.

Viiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii
iiiiiiiiiiiiiiiiiiiP...

„Cathy?“ Zakopl o rezavou rouru. „Co je ti?“ křičel do kvílení a ona konečně zvrátila hlavu. Vypadalo to, že ten zvuk neslyší. Její pohled prozrazoval, že ji vylekal on sám. Hleděla na Iana s vytřeštěnýma očima a urovnávala si tílko.

„Hej. Tady není žádná peepshow. Vypadni.“

„Co?“

„Ten zvuk, to... to kvílení. Neslyšíte to?“

Tenhle zvuk se přece nedal přeslechnout!

Vzduch byl jako nabitý elektřinou, zdálo se mu, že se chvěje jako horký vzduch nad rozehřátým asfaltem. Opravdu se oteplilo? Nenamlouval si to. To nebyl jen pohled Cathy, která se pořád vášnivě muchlovala se Stevem... Ne...

Viiiiiiiii
iiiiP..

Kvílení najednou ještě zesílilo. Bylo tak hlasité, že Iana rozbolel bubínek a musel si zacpat uši. Vykřikl, ještě zahlédl, jak se ti dva v autě lekli a Steve našťavaně otevřel dveře.

Ianovi pulzovalo v hlavě. Zvuk se mu zatínal do lebky jako nůž. Se sténáním couval. Měl pocit, že hluk vychází z jednoho zdroje a ten se na něj řítí.

„Proboha,“ hlesl. Musí to být někde za těmi stany, asi tak třicet čtyřicet metrů odsud. Nic neviděl, ale něco tam je.

Něco v tom hangáru je.

Něco strašného.

Už dávno neměl takový strach. Ian měl pocit, jako by se řítíl do studny. Toužil se zachytit okraje, aby zabránil pádu, ale čím víc se vzpouzel, tím rychleji padal a o to větší byl jeho strach.

Ten zvuk ho nemilosrdně tlačil k zemi. Klesl na kolena, chtěl se zvednout, ale bolest mu v tom zabránila.

Steve se postavil před něho. Kapitán Southsharku si ho napseně prohlížel a pomalu si zapínal pásek. „Co to tady předvádíš za etudu?“ zařval, ale Ian mu nerozuměl. Ve snaze odpovědět oddálil ruce od uší, ale řekl jen: „Já...“ Pak ucítil něco teplého na rtech.

Tekla mu krev z nosu. Svezl se na kolena. Chtěl se opřít o Steva, ale ten uhnul.

„Iane? Co se děje?“ Cathy. To byla Cathy. Někde šikmo za Stevem. Bylo těžké se v tom kraválu soustředit. Ian se podíval jejím směrem a nemohl uvěřit tomu, co se odehrálo v příští vteřině.

Všechny stany vzplály najednou. Nezačaly jednoduše doutnat na jedné straně, ale s hlasitým FUUUUUUUčřžčřžčřžčřžčřžčřžčřžčřž je pohltily plameny. Ianovi se zdálo, že na jejich plas-

„Co... co se to tady děje?“ koktal Steve. Plameny pozřely stany. Lak na sudech, ve kterých si ti, co tu rozebírali auta, schovávali svoje věci, začal prskat.

Viiiiiiiii
iiiiiiiP..

To světlo a ten zvuk byly jedno. Krájely vzduch stejně jako Bpmova baterka na mobilu, jen tisíckrát víc. A nejstrašnější na tom bylo, že ono světlo nevrhало žádné stíny. Bylo jednoduše tady, aniž by bylo skutečné. Jasné jako sklo, barevné, ostré jako nůž. Ian si bezděčně vzpomněl na duchy. Svítící zjevení.

Oni to nevidí. Nemůžou to vidět.

„Ne, já... Jak... Jak jsi na to přišel?“ koktal zmateně.

Světlo proudilo ve vlnách. Náhle Iana oslnilo tak silně, že nepoznával Steva, který stál hned vedle něho. „Tys to zapálil, ty pitomče žárlivá,“ zasyčel, ovšem Cathy ho nervózně zatahala za tričko.

„Ne, to je to světlo!“ křičel Ian. „Podívejte se přece. Já... já...“

17

Ian se rozhlédl kolem. Konečně i Kapitán Držka pochopil, že se plameny šíří. Steve uchopil Cathy za ruku a utíkali k východu.

Co se to proboha...?

Hoří, Iane. Zatraceně. To jsi byl ty?

VIIIP..

Sahala po něm.

Ian vykřikl. Uskočil stranou. Ať už uvnitř bylo cokoli, chtělo to ven! Ian klopýtl a loktem narazil do jednoho z obrazů, vykřikl a běžel chodbou zpátky k východu. Na všechno zapomněl: na Cathyino bílé tělo, Stevovy stupidní otázky, Bpma a Michelle pod sprchou, trezor a hangár. I na bolest.

Jenom se odsud dostat. Jenom se dostat pryč od těchto... těchto *duchů*. Ian proběhl kolem umývárny a běžel dál chodbou, klopýtal a málem upadl. Z posledních sil vyrazil dveře a vyběhl na odletovou dráhu. Kvílení konečně zesláblo.

Až když se protáhl dírou v plotě, pozvolna nastal klid. Bradu a košili měl potřísněné krví. Cítil pouze své srdce.

A o pět kroků dál spatřil kryt chladiče policejního auta.

2.

Transkanadská dálnice,
65 km od Ottawy, Kanada

„Ztratit ho? Ne, ani na vteřinu!“ Zachary pohladil pitbula, který za ta léta vybledl. Nechal si ho vytetovat v den zkoušky k získání řidičáku na nákladáky a z černého tetování se časem stalo světle modré. Když Zachary napjal svaly, psisko vycenilo zuby.

Nevrle přihodil pár mincí do nástěnného telefonního automatu a popadl láhev heinekenu, kterou si na něj před dvaceti minutami položil. Vypil ji na jeden zátah. Zachary nesnášel dlouhé telefonování. A nesnášel, když mu šéf všechno čtyřikrát vysvětloval.

„Ne. Jsme mu na stopě... Jo, v jednom baru na sedmnáctce někde mezi... moment...“ Zachary stočil zrak na mapu Kanady, kterou nějaký vtipálek pověsil vedle vstupních dveří vzhůru nohama. Venku zaburácely dva tahače od Kenworthu, pod koly rozdrtily štěrky z parkoviště a pak zahruly na transkanadskou dálnici. „Asi pětasedesát kilometrů před Ottawou. Mezi Renfrewem a Arnpriorem... Co? Odkud k čertu...“ Zarazil se. Měl by uvážlivěji volit slova. „Odkud to mám vědět, prosím tě? Netuším, kam má s tou bednou namířeno. Nejspíš zpátky do Ottawy.“

Z beden připojených k počítači, které sem postavila obsluha místo jukeboxu, se dral pop. Písnička z 80. let. ABBA zpívala něco o jakémisi super trouperu. Zachary neměl ani tušení, co je super trouter. Nervózně se chytil za ucho a druhé ještě víc přitiskl ke špinavému telefonnímu sluchátku, aby šéfovi líp rozuměl. Ale vlastně věděl, co přijde: Mají profesora dál pronásledovat a vyčkat na vhodnou příležitost, aby si s ním *promluvíli*.

„Kdo byl v laboratoři jeho co? Kontaktní osoba? Netuším, hergot. Já... Co? Já nenadávám. Ale jak to máme vědět? S Tanem jsme přece dřepěli před tou zatracenou laboratoří dvě hodiny.“ Se zmínkou o dnešním poledni přihodil další minci. Slunce pralo střešním oknem dodge a i přes baseballovou čepici mu spálilo čelo a uši. Už se loupal. Celé dvě hodiny nenápadně parkovali před budovou Kanadského výboru biotechnologického poradenství a předstírali, že hledají něco v mapě a že si zapínají turistické batohy. Přitom měli pořád na očích vchod do rozsáhlého komplexu s jednoposchodovými stavbami ze 70. let. Ani Zachary se neodvážil jít k Chalk Riveru, kde se nacházely biologické laboratoře kanadské vlády, aby se blíže informoval, co tam profesor chtěl. Ani jednou si nedovolili vystoupit a jít se vymočit do lesa.

To všechno ze strachu, aby jim dědek neproklouzl. Tan se celou dobu vrtěl na sedadle spolujezdce a nadával. Nakonec mu Zachary podal prázdnou láhev od vody Evian, aby se vyčůral do ní. Tan byl nervózní, už když pronásledovali profesora z Ottawy ve stepi. Nejradši by si dědka položil na zadní sedadlo a vrazil mu vystřelovací nůž do žeber. Už měl toho výletu pomalu dost.